

ταίος ὅμως καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι διαβεβαιούσιν ὅτι ἡ Μήδεια ἐξ Ἀθηνῶν φυγοῦσα μετὰ τοῦ υἱοῦ Μήδου κατέλαβε καὶ μετωνόμασε Μήδειαν τὴν τέως Ἀριανὴν καλουμένην χώραν.

Ἡ καινοτομία τοῦ Εὐριπίδου, ψάλλοντος αὐτὴν τὴν μητέρα φονεύσαν τὰ ἴδια τέκνα, φαίνεται ὅτι πολὺ ἀπῆρσεν εἰς τοὺς ἀρχαίους· διὸ ἄλλοι μὲν ἔγραψαν ὅτι ὁ τραγικός ἐδωροδοκῆθη ὑπὸ τῶν Κορινθίων θελόντων νὰ ἀποπλύνωσι τὸ παλαιὸν ἄγος, ὁ Παρμενίσκος μάλιστα ὀρίζει καὶ τὸ τίμημα τῆς δωροδοκίας εἰς πέντε τάλαντα, ἄλλοι δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ δῶμα ἐμιμήθη ἢ καὶ ἀντέγραψεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τοῦ ὁμωνύμου τοῦ Σικυωνίου Νεόφρονος. Τοὺς μύθους τούτους κριτικώτατα διαψεύδει ὁ Καστελλάνης.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι τραγικοί οὕτως ἐξεκόνιζον τὴν Μήδειαν, οἱ παλαιοὶ Σικελοὶ κωμικοὶ διαφοροτρόπως παρῶδον τοὺς περὶ τῆς Κολχίδος φαρμακευτρίας διαδεδομένους μύθους. Ἀρχαιότερα παρῶδια μνημονεύεται ἡ τοῦ Ῥηγίνου Δεινολόγου καὶ ἀγνοεῖται μὲν ὁποῖον σημεῖον τοῦ μύθου ἐκωμωδεῖτο, ἐκ διηγήσεως ὅμως τοῦ Αἰλιανοῦ εἰκάζεται ὅτι ἡ παρῶδια περιστρέφετο εἰς τὸ μυστηριώδες οἴλητρον τῆς ἀνανεάσεως ἢ τῆς αἰωνίου ἡθης, ὅπερ ὁ Ζεὺς ἐδώρησεν εἰς τὸν φωράσαντα τὴν κλοπὴν τοῦ Προμηθέως, πιθανῶς τὸν Ἥλιον πάππον τῆς Μήδειας· τοῦτο ὑπεθυμίζει τὸ ὑπὸ Σοφοκλέους καὶ ἄλλων μνημονουμένον προμηθεῖον φάρμακον, τοῦ ὁποῖου ἡ χρῆσις ἀνενοῦ τοὺς γέροντας ὡς τοὺς ἀποβαλόντας τὴν λεβηρίδα ὄφεις, καὶ δι' οὗ ἡ Μήδεια ὑπεσχέθη τὴν ἀνανεάσιν τοῦ Αἰσῶνος καὶ Πελοῖου. Τὸ μαγικὸν τοῦτο φάρμακον ἀναπολεῖ τὴν μυστικὴν σκευασίαν τῶν μεσαιωνικῶν μάγων καὶ ἀλχημιστῶν, λυπηρὸν δὲ ὅτι ἀγνοοῦνται ἔτεροι περὶ τούτου λεπτομέρειαι, καὶ ἰδίως ὁποῖος μυστηριώδης δεσμός συνέδεε τὴν Κορινθίαν φαρμακίδα πρὸς τὸν μῦθον τοῦ Προμηθέως, ὡς καὶ ὅποια ἢ ἐν Ἑλλάδι χημεία ἢ τοσοῦτο στενωῶς συνδεθεῖσα ὕστερον πρὸς τὸν μῦθον τῶν Ἀργοναυτῶν. Τὰ περιεργότατα ταῦτα μυστήρια μόνον οἱ Ἕλληνες θέλουσι διαφωτίσει, ὅταν καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη ἀνάψῃ τὸν ὀδηγοῦντα αὐτὴν πυρσὸν ἐκ τοῦ καθαροῦ ἐλληνικοῦ πυρός, ἀπαλλακτομένη τοῦ νῦν περικαλύπτοντος αὐτὴν ξενικοῦ ζόφου.

Τὴν ἐπιστήμην ταύτην δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, ὑποχρεοῦν τοὺς πολυαριθμούς αὐτοῦ διδάκτορας νὰ πραγματεύωνται, καὶ διὰ τοῦ τύπου ἐκδίδωσι τοιαῦτα μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ θέματα, ἐξ ὧν οὐ μόνον δύναται ἀσφαλῶς ἡ ἀξία τοῦ νεαροῦ ἐπιστήμονος νὰ ἀναδειχθῇ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πτωχὴ ἡμῶν φιλολογία νὰ πλουτισθῇ διὰ συγγραφῶν ἀληθῶς ἐλληνικῶν.

Κ. ΣΑΘΑΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

— Τί ἔχεις καὶ βλέπεις ἔτσι συλλογισμένος αὐτὸ τὸ καίκι; ρωτᾷ ἓνα βράδην ἡ Μαριγὴ τὸ Φῶτη τὸν ἄντρα τῆς, ἐκεῖ ποῦ καθόντανε κοντὰ στοῦ παρῶδου, κατὰ τὸ γιολό.

— Νὰ, βλέπω τὴ θάλασσα, καὶ θαυμάζω τὴν ὁμορφιά τῆς. Τί βλέπω!

— Δὲν ἔβλεπες τὴ θάλασσα. Τὸ καίκι ἔβλεπες. Τί εἶνε αὐτὸ τὸ καίκι;

— Καλὰ, τ'ὄβλεπα καὶ τὸ καίκι, μὲ τ'ἄσπρα πανιά του.

— Καὶ τί συλλογιόσουν;

— Τί καλὰ νὰ μᾶς φέρῃ!

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου! Νὰ μὴ θέλῃ μαθεῖς αὐτὸς ὁ Χριστιανὸς νὰ μοῦ πῆ κ' ἓνα στοχασμὸ του!

Κ' ἔφυγε ἡ Μαριγὴ θυμωμένη.

Ἐμεινε μοναχὸς τοῦ ὁ Φῶτης. Ἐρριξε μιά ματιὰ κατὰ τὴν πόρτα χαμογελώντας, κούνησε τὸ κεφάλι του, καὶ ἄρχισε νὰ μιλάῃ μοναχὸς του:

— Ἐβλεπα, ἔβλεπα, καὶ ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέγω, Μαριγὴ μου, τί ἔβλεπα! Τὴ μοῖρα σου καὶ τὴ μοῖρα μου ἔβλεπα. Τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν ἐλπίδα μου ἔβλεπα. Νὰ τί ἔβλεπα.

Καὶ γύρισε πάλι κατὰ τὴ θάλασσα καὶ κοίταζε τὸ καίκι ὁ Φῶτης.

— Νὰ το, καὶ ἀράζει πάλι. Κάτω τὰ πανιά, μάγινα τὸ σίδερο. Ὄξω οἱ ναῦτες, κ' ἴσια στοῦ καπηλιό. Ὄξω τὰ βαρέλια κ' οἱ βρωῆμες. Νὰ τες οἱ γλυκῆς οἱ ἐλπίδες. Κατέβα καὶ πήγαινε νὰ τίς δῆς καὶ νὰ τίς καμαρώσης. Σαρδέλλες καὶ σιντίνα!

Καὶ στάθηκε πάλι συλλογισμένος.

— Εἶναι τώρα τρία χρόνια ποῦ ἔβλεπα μιά βαρκούλα, μακριὰ μακριὰ, στοῦ πελάγου τὴν ἀκρῆ. Ἐν' ἄσπρο σημαδάκι, καὶ τίποτις ἄλλο. Μὰ τί μορφιά ποῦ τὴν εἶχε στὰ γαλάζια νερά! Τὸ κοίταζα καὶ δὲν τὸ χόρτανα. Σιγὰ σιγὰ ἀπὸ σημαδάκι ἔγινε σωστὸ πανί, ἓνα πανί καὶ καλὸ τὸ εἶχε ἡ ἀξέχαστη ἐκείνη βαρκούλα. Μὰ τί πεταλουδά εἶταν ἐκείνη! Τί μαγευτικὸ πρᾶμα! Χρόνος πέρασε, καὶ ἀκόμα ἔπαιζε ἡ βαρκούλα στὰ γαλάζια νερά! Ἄλλος ἓνας χρόνος, κ' ἔβλεπες καὶ τὸ χαριτωμένο σκαφάκι τῆς, ποῦ τ'ἄσκιζε τὰ κύματα καὶ ὄλο ἤρχουνταν, ἤρχουνταν. Ἀκόμα λιγάκι, κ' ἔβλεπες καὶ τὸ ναῦτη μᾶς στὴ βαρκούλα. Τί μαγευτικὸ πρᾶμα! Τί Θεὸς ἐκεῖνος ποῦ ἀρμένιζε ἐκεῖ μέσα! Ἐλεγεσ κ' ἔπαιζε μὲ τὴ θάλασσα τὸ σκαφάκι, καθὼς ἐπλησίαζε τὴν ἀερογαλιά. Ἐτσι σοῦ ἐρχοῦταν νὰ τρέξης καὶ νὰ τ' ἀγκαλιάσης. Τ'ἄκουγες τώρα τὸ γλυκὸ μουρμουριστὸ τοῦ ἀφροῦ ποῦ σήκωνε ἡ πεταχτὴ πλώρη του. τ'ἄκουγες καὶ τὸ πανάκι ποῦ πετοῦσε στ' ἀγέρι καθὼς κατέβαινε. Κατέβηκε τὸ πανί. Σηκώνει ὁ ναῦτης, τὸ δένει, παίρνει τὸ κοντάρι, καὶ φέρνει τὴ βάρκα κατὰ τὴν ἀερογαλιά. Τρέγω νὰ πηδήξω μέσα καὶ νὰ τὴ χαρῶ τὴ βαρκούλα. Τί πρᾶμα εἶταν ἐκεῖνο! Τί ἀνυπόφερτη σιντίνα καὶ ψαρίλα, τί παλιόξυλα καὶ κατραμωμένα σκιοινιά ριγμένα δῶ καὶ

κεῖ! Κι ὁ ναύτης! Τί χαμένο κορμί, ποῦ μήτε μὲ
καλημέρισε! "Αχ, εἶταν ἡ ἀγάπη μου κ' ἡ ἐλπίδα
μου! Κατάλευκη βαρκοῦλα στὰ μακριὰ, καὶ στὰ-
ραγμά της — ψαρόβαρκα!

Α.

Θ Α Μ Α Ρ Α Θ Η Ι

Μελαχροινούλά μου, ἄλλος μαγνίτης
Ἡ τύχη ἀχώριστα θὰ μᾶς κρατῆ.
Μὰ πόσο σκιάζομαι τὴ δύναμί της,
Δὲν ξέρω ὁ δύστυχος, κ' ἐγὼ γιατί.

Κι' ὅμως τὰ χεῖλη μας ποτὲ ἄς μὴν ποῦνε
Πόσα τὸ στῆθός μας βαθειὰ γροικᾷ·
Μόνον τὰ μάτια μας κρυφ' ἄς μιλοῦνε
Μὲ λόγι' ἀνέκφραστα καὶ μυστικά.

Σὲ πλάνα ὄνειρα ποτὲ ἄς μὴν ῥίξει
Ἐλπίδα ἢ σκέψη μας καὶ μαγευθῆ —
Μπουμπούκι' ἢ ἀγάπη μας ἄς μὴν ἀνοίξει
Δυὸ μέρες κ' ἔπειτα νὰ μαραθῆ.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

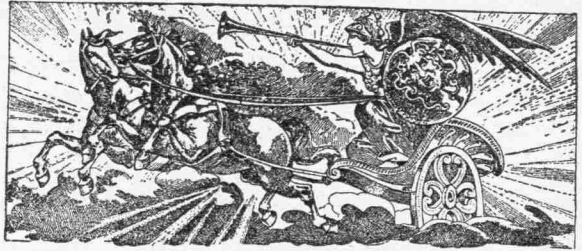
ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΠΑΝΟΡΘΩΜΑ

Λίαν εὐχαρίστως ἀνέγνων ἐν τῇ σημερινῇ Ἐστία τὰς
ὑπὸ τοῦ κ. Πέτρου Παπαγεωργίου δημοσιευθείσας τρεῖς
ψηφιδωτὰς ἐπιγραφάς. Ἐπιτραπήτω δὲ νὰ παρατηρήσω
ἐνταῦθα περὶ τῆς πρώτης αὐτῶν τὰ ἐξῆς. Ὁρθῶς φαίνε-
ται διαγνοῦς ὁ φιλότιμος ἐκδότης, ὅτι μετὰ τὸ τελευταῖον
τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης γράμμα, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο δύναται
εὐλόγως νὰ εἶνε ἢ Σ = 6000, εἶπετο καὶ ἕτερον ζήτημα
δὲ μόνον εἶνε ἂν ἦτο ἐν καὶ μόνον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν
ἀποδεχθῶμεν. ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Παπαγεωργίου προτει-
νομένων γραμμάτων Δ' Κ' Ν' καὶ Π' μόνον τὸ Δ' θὰ
ἠδύνατο νὰ γείνη ἀποδεκτὸν, ὅχι δὲ καὶ τὰ λοιπὰ, διότι
μόνον τὸ ἔτος ΣΔ' (= 6004) συμπίπτει πρὸς ἰνδικτιῶνα
τετάρτην, τὰ δὲ ΣΚ' (= 6020), ΣΝ' (= 6050) καὶ ΣΠ'
(= 6080) πρὸς ἰνδικτιῶνα πέμπτην.

Καὶ ἄλλο δὲ παρατηρητέον, ὅτι πρὸς εὔρεσιν τοῦ ἀπὸ
Χριστοῦ ἔτους ἀφαίρετός ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς κοσμογονίας
ὁ ἀριθμὸς 5509 μόνον ὅταν ἔχωμεν ῥητῶς ἀναφερόμενος
ἐν τῶν πρώτων τεσσάρων μηνῶν τοῦ ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου
ἀρχομένου βυζαντιτικοῦ ἔτους. Ὅταν δὲ ὁ μὴν εἶνε ἐκ τῶν
ἀπὸ Ἰανουαρίου μέχρι καὶ Αὐγούστου ἢ ὅταν δὲν ἀναγρά-
φεται ὁ μὴν, τότε ὁ ἀφαίρετός ἀριθμὸς εἶνε ὁ 5508, ὅχι
δὲ ὁ 5509. Καὶ εὐλόγως, διότι ἔχομεν πιθανότητα ὀκτώ
ἐπὶ τοῖς δώδεκα, ὅτι ὁ μὴν σημειούμενος μὴν εἶνε ἐκ τῶν
ὀκτὼ τελευταίων τοῦ βυζαντιτικοῦ ἔτους μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν
τεσσάρων πρώτων.

3 Ὀκτωβρίου 1893.

ΣΤΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς
Ὀμοιοίας ἐδόθη ἡ ὑπὲρ τῆς Δδος Βερώνης προαγ-
γελθεῖσα εὐεργετική. Ὁ περὶ τὴν Φαῦστα ν θόρυ-
βος, ὁ θαυμασμὸς τὸν ὁποῖον ἡ Δνὶς Βερώνη διεγείρει
εἰς τὸν ρόλον τοῦτον, ἡ πρόσφατος αὐτῆς νίκη καὶ ἡ
λαμπρὰ ἀνάμνησις τῆς περιόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν
ἔκαμε τόσας ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις, ὅλα συνέτειναν ὥστε
ἡ πρώτη αὕτη εὐεργετική, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἡ Δνὶς
Βερώνη ἐν Ἀθήναις, νὰ εἶνε πανηγυρική. Δὲν θὰ περι-
γράψωμεν ἐνταῦθα οὔτε τὴν ἔκτακτον τοῦ κόσμου συρ-
ροήν, οὔτε τὸν στολισμὸν τοῦ θεάτρου, οὔτε τὰς φωτα-
γωγῆσεις καὶ τὰ πυροτεχνήματα, οὔτε τοὺς στεφάνους
καὶ τὰ δῶρα. Αὐτὰ εἶνε κοινὰ καὶ γίνονται, πολὺ ἢ
ὀλίγον, εἰς ὅλας τὰς εὐεργετικάς. Ὅ,τι ἐξακμήριζε
τὴν ἐσπερίδα τῆς Δδος Βερώνης ἦτο ἡ ποιότης τοῦ
ἀκροατηρίου τῆς. Ὁ ἐλεγκτότερος κόσμος τῶν Ἀθη-
νῶν συνῆλθε ἐκεῖ νὰ τὴν τιμήσῃ, ἐθεάθησαν δὲ χειρο-
κροτοῦντες αὐτὴν ἐνθουσιωδῶς κύριοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλί-
γου χρόνου εἶτι ἐμειδιῶν εἰρωνικῶς, ὅταν ἤχουον νὰ γί-
νεται λόγος περὶ ἑλληνικοῦ θεάτρου, καὶ ἔσειον τὰ
μανητήλιά των ὄρθαι κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν ἤσθάν-
θησαν τὴν ἀνάγκην νὰ κάμουν τοιοῦτό τι εἰς τὰ γαλ-
λικὰ θεάτρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσύχναζον μέχρι τοῦδε.
Πολὺ χαρακτηριστικὸν καὶ παρήγορον τὸ φαινόμενον. . .

Περίεργός τις τάσις πρὸς κλεψιμανίαν, — ἡ λέξις
ἀποκλείει τὸν καταλογισμὸν καὶ εἶνε εὐφημότερα, —
παρατηρήθη εἰς τὰς κυρίας μας. Αἱ ἐφημερίδες ἀνε-
γράψαν ἐσχάτως μερικὰ τοιαῦτα περιστατικά. Μία
κυρία ἀφίνει εἰς ἓν ἐμπορικὸν ἐπὶ τινος τραπέζης τὸ
πορτοφύλιόν της· ἐν τῷ μεταξύ εἰσέρχεται ἄλλη καὶ μὲ
τρόπον τὸ σοῦφρόνει. Εἰς ἄλλο ἐμπορικόν, νεᾶνις
κομψὴ καὶ αἰθερία, ἐξ ἐκεῖνων τὰς ὁποίας ὕμνουσιν οἱ
ποιηταί, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ της ἐπαξάρρευε μὲ τὸν ἔμπορον,
ἔκρυψε μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλαν της ὅσας δαντέλας ἤμ-
πόρεσε νὰ χωρέσῃ. . . Πολὺ πεζοτέρα εἶνε τῶν ἀνδρῶν
ἡ κλεψιμανία. Κύριός τις εἰσελθὼν εἰς ἓν παντοπω-
λεῖον ἐγέμισεν ὅλα τὰ θυλάκιά του μὲ. . . καφέν. Ἐδι-
καιολογῆθη δὲ λέγων ὅτι εἰς ἐποχὴν ποῦ ὁ καφὲς ἔχει
7 καὶ 60 τὴν ὀκᾶν, μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμ-
ποροῦσε νὰ τὸν προμηθευθῆ.

Πόσης ἀγάπης ἀξιοῦν τὸ προκείμεον οἱ κουτσα-
δάκιδες καὶ πόσον εἶνε σκληρὰ ἡ τιμωρία τῆς Ἀστυνο-
μίας, ἡ ὁποία πολλακις τοὺς κουρεύει, ἀποδεικνύει τὸ
κατωτέρω ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον διηγοῦνται οἱ Καίριοι:
Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκωνθοῦς, ἐνῶ ἐργάτης τις κατεγί-
νετο νὰ καταβιάσῃ ἓκ τινος κάρρου οἰνοδάρελλα, ἐν
ἐξ αὐτῶν κατέπεσε καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρῶς κατὰ
τὴν κεφαλὴν. Μετηνέχθη εἰς τὸ παρακείμενον φαρμα-
κεῖον ὅπως ἐπιθεθῆ τὸ τραῦμα. Ὡς ἐννοεῖται, παρέστη
ἀνάγκη πρὸς θεραπείαν τοῦ τραύματος νὰ κερῆ κατὰ